

MATĚJ GREGOR: VOLITELNOU POZICI MI NABÍZEL I ANDREJ BABIŠ

Odkdy se zajímáte o politiku a kdo za to může?

Dostal jsem se k tomu skrze zájem o dějepis. Odjakživa mě bavil, hlavně od druhého stupně. Historie a politika pak šly vždycky ruku v ruce. Takže když jsem v historii viděl spoustu politických věcí, které dovedly svět k nějakým rozhodujícím okamžikům, tak mě to přirozeně zajímalo.

A kdo za to může? Víte, to je jako kdybych se zeptal, kdo může za to, že někoho zajímá sport. Vždycky k tomu musíte mít nějaké předpoklady. A mě odjakživa bavilo číst. Také maminka byla hodně otevřená a bavila se se mnou o všem, co mě zajímalo, i když jsem o tom jako dítě nic moc nevěděl. Diskutovala se mnou. Měl jsem také úžasného učitele dějepisu na základní škole, který vlastně může za to, že i já dnes dějepis učím. Takže to bylo určitě to zázemí, ale hlavně zvědavost.

Vy jste byl příznivcem i členem Svobodných. Proč zrovna tahle strana?

V patnácti jsem se rozhodl, že podpořím Svobodné jako příznivec, protože mě tehdy trápily jednotné přijímačky, které prostě podle mě neměly žádnou logiku. Musel jsem dělat zkoušky ze čtyř předmětů místo dvou. Bylo to úplně zbytečné, byl v tom chaos.

Svobodní tehdy komunikovali zrušení Cermatu, což jsem ocenil, stal se jejich příznivcem a vlastně

Matěj Gregor kandiduje do Sněmovny jako lídr kandidátky Motoristů v Moravskoslezském kraji, a to už ve svých 23 letech. Pracuje jako učitel a soukromý lektor českého jazyka, angličtiny a historie. Zároveň je předsedou mládežnického klubu Generace Motor a zastupitel městské části Ostrava-Vítkovice. „Ve Sněmovně chci posouvat české školství, zlepšovat soužití mladých a starších generací a dostat do politiky nadhled, otevřenost a poctivou práci,“ napsal Matěj do svého medailonku projektu 30 pod 30. Proč se rozhodl přejít od Svobodných k Motoristům a jak vnímá europoslance Filipa Turka?

jsem tam tak nějak zůstal, protože jak jsem konzerva, tak jsem vždycky těch pět stovek na rok zaplatil. Čekal jsem, kam se ta strana vyvine, a sám jsem si s ní nějakým politickým vývojem prošel. Takhle jsme se spojili.

Vy jste byl za Svobodné zvolen i zastupitelem v Ostravě. Co všechno ta práce obnáší? Mohl byste popsat váš pracovní den?

Když jste opoziční zastupitel, tak to není úplně každodenní práce, ale každodenně řešíte problémy občanů. Má to samozřejmě i své oficiální náležitosti. Já jsem předseda kontrolního výboru a máme komise, rady a všechny tyhle složité názvy, kde ve výsledku o nic moc nejde. Ale víte co? Jako zastupitel nejčastěji řešíte nejobyčejnější problémy svých sousedů.

Máte maminku, která vám napíše, že na hřišti je rozmlácená houpačka, a ptá se, proč to tak je. A vy pošťouchnete policii, aby prověřila kamery. Někdo vám zavolá, že má vyhrazené parkovací místo a opakovaně mu tam někdo stojí, jiný si stěžuje, že někdo neustále ruší sousedský noční klid. Jako zastupitel jste takový mediátor, který vyhledává „rozbušky v sousedském soužití“, a snažíte se je vždycky nějak ke spokojenosti všech vyřešit. Takže je to taková diplomatická práce. Ve druhém sledu jde o to, že zajišťujete, aby v obci nic nechybělo. Vítkovice jsou malý obvod, všichni se tam znají, takže je to sousedská práce. Ale samozřejmě,

že se někdy pustíte i do něčeho většího, třeba opravujeme střechu ve škole. Je to taková všehochuť, ale člověk se tam hodně naučí.

Za Svobodné jste kandidoval ještě v loňských evropských volbách. Co vás nakonec vedlo k Motoristům?

Řeknu to úplně otevřeně. Je to spojení Svobodných s SPD, Trikolorou a PRO, což je politický směr, který není pro mě. Cítím se jako pravicově konzervativní člověk, ale zároveň mladý a moderní. Mám rád, když do politiky jdou noví lidi, což u Svobodných určitě kdysi platilo. Byli jsme mladý kolektiv a byl jsem velkým fanouškem toho, aby se Svobodní spojili právě s Motoristy, a tím pádem bych nemusel stranu měnit. Ale Svobodní se rozhodli jít jinou cestou, a ta by mi nedělala radost.

Když něco dělám, potřebuju, aby mi to dělalo radost a abych viděl, že to má smysl. Motoristé byli začínající stranou, která dosáhla deseti procent v eurovolbách. Věděli, že sněmovní volby nebudou

jen tak. Žádné krajské buňky, žádná mládežnická organizace. Pro mě to byla výzva jít něco budovat od úplného začátku. Nepříjít jenom jako náplava do existujících struktur a hrát si tam na politika, ale jít něco sám od začátku tvořit. A Motoristé se navíc nebojí propůjčit pozice lídrů novým lidem. Nevadí jim, že předtím nikam ne kandidovali. Prostě máte-li co

říct a umíte-li makat, pojdte do toho. Je mi to velmi blízké a jsem rád, že jsem v Motoristech. Se Svobodnými jsem se rozešel v dobrém. Podali jsme si s Liborem Vondráčkem ruku, řekli si to jako chlapi z očí do očí. Myslím, že mě tam s nikým nepojí žádná osobní zášť.

Vy jste i předseda Motorgenu, tedy mládežnické organizace Motoristů sobě. Jak se teď Motorgenu daří a kolik má členů?

Držíme se stabilně okolo tisícovky lidí, kteří k nám podali přihlášku. A nové přihlášky stále zpracováváme. Daří se dobře, hlavně v kampani a ve spoustě

krajích jsou členové Motorgenu schopni a ochotni pomáhat s mnoha věcmi. Jsou obětaví, baví je s Motoristy pracovat a hlavně jsme pevný kolektiv. Takže jsme za ten rok byli několikrát i v zahraničí, jezdíme po Česku. Vždycky, když někde cestuju, napíšu do naší Discord skupiny, zda tam zrovna od nás někdo není, a jdeme někam ven, probíráme všechno možné. A po volbách s Motorgenem budou velké plány. Takže v souhrnu myslím, že máme našlápnuto dobře. Jsem hrdý na to, kam se to po deseti měsících dostalo.

Někteří fanoušci Motoristů jsou, řekněme ostřejší. Vám nevadí hejty na novinářky, třeba Apolenu Rychlíkovou kvůli článkům o Filipu Turkovi? Snažíte se to třeba nějak moderovat, komunikovat do Motorgenu, k Motoristům?

Zaznamenal jsem nějaké opravdu ostré urážky a přijde mi to nechutné. Já se od toho už poněkolkrát musím veřejně distancovat. Nic takového nepatří do slušné diskuze. Myslím, že kritika novinářů je na místě, že máme pokládat otázky, že máme jako občané kontrolovat svou čtenářskou zvědavostí média. Na druhou stranu, většinu lidí v Motorgenu jsem přijímal při osobním pohovoru a znám je. A opravdu jsem nezaznamenal urážky od nich, až snad na jednotky případů. Ale to v žádném případě nebyly brutální výhrůžky smrti nebo cokoliv podobného.

Spíš to byla ostřejší slovíčka směrem k té novinářce, ale vysvětlil jsem jim, že ani takhle ne. Ta slova, která Apolena Rychlíková popisovala, jsem nikdy nezaznamenal od členů Motorgenu. Je to pro mě nepřijatelné. Já bych vlastně asi zvažoval, jestli by takový člověk u nás měl co dělat, ale s ničím takovým jsem se nesetkal. Když jsem proklikával nejružnější účty na Instagramu, které to psaly, působilo to na mě jako fake účty, jako by se někdo snažil Motoristy navléct do trička primitivních buranů. A to není náš styl. Takhle by se k novinářům a ani k nikomu jinému nikdo chovat neměl. Za členy Motorgenu stojím.

Výraznou tvář motoristů je právě Filip Turek, je pro vás vzorem? Co podle vás ukazuje v politice a za co by měl být uznáván?

Filip určitě stojí za uznání za svoji houževnatost. Vždycky si v tom životě šel tak trošku za svým a ukazuje to i v politice. Může to být pro lidi provokativní, ale Filipa znám opravdu jako velmi empatického, solidárního člověka a v mnoha situacích jsem ho viděl

Teď musím makat na sobě, ať mi nic z dočasné popularity nestoupne do hlavy. Ať se prostě udržím takový, jaký celý život jsem. Jestli to zvládnou, tak uspěju.

v životě pomáhat. Když jsem před několika měsíci i já čelil jistému politickému tlaku, tak mi opravdu hodně pomohl jenom tím, že si o tom se mnou promluvil. Víím, že když naše lídryně v Olomouckém kraji Gabča Sedláčková čelila nechutným útokům jen za to, že vstoupila do politiky, tak Filip pomohl zase jí.

Je pro nás navíc obrovskou lidskou oporou. Já ho vnímám hlavně jako kamaráda, takže je pro mě těžší ho poté hodnotit jako politika. Vzorem může být v tom, že to, co řekl, že bude dělat v Bruselu, tam opravdu dělá, i když to znamená být v boji proti přesile, i když o něm všude píšou jako o krajně pravicovém europoslanci. To, že dělá, co říká, je už dnes v politice vzácná vlastnost. Filipu Turkovi lidsky věřím a víím, že lidi nezkłame.

Ve sněmovních volbách kandidujete jako jednička v Moravskoslezském kraji. Co to pro vás znamená? Je to i nějaký závazek?

Je to velká výzva. Znamená to, že jsem první na kandidátce, ale v praxi to neznamená samozřejmě nic, protože rozhodují i preferenční hlasy. V Moravskoslezském kraji kandiduje i Andrej Babiš, který o mě hodně stál, nabízel mi volitelnou pozici a chtěl, abych vstoupil, abych pomáhal budovat Mladé ANO, ale protože mi to nebylo osobnostně ani politicky blízké, byť by to byla jistota absolutního zvolení, odmítl jsem a šel jsem řekněme těžší cestou.

Pro mě je to hlavně závazek tomu regionu, protože celý život v tom kraji žiju. Je to i závazek, aby mě Praha nezměnila. Musím si i uvědomit, že ti lidi, kteří mě učili ve školách, ošetřovali v nemocnici, prodávají mi v obchodě potraviny, čekají, že pro ně něco udělám. Chci, aby Moravskoslezský kraj šel nahoru. A jestli k tomu svou prací mohu přispět, tak to bude super.

Z politického hlediska to bude krev, pot a slzy. Protikandidáti jsou politicky zkušenější, bohatší, ale nakonec rozhoduje volič, ne peníze. Spoustě lidem imponuje, že do politiky jdou neokoukané tváře, které jsou autentické a kterým věří. A teď musím makat na sobě, ať mi nic z dočasné popularity nestoupne do hlavy. Ať se prostě udržím takový, jaký celý život jsem. A jestli to zvládnou, tak uspěju. Jestli to nezvládnou a podlehnou sám sobě, tak zopakuju mnoho nadějných politických příběhů, které nedopadly. Věřím ale, že to nebude můj případ.

Kolik byste si obecně představoval mladých lidí po volbách ve Sněmovně?

Vždycky je to o kvalitě, ne o kvantitě. Pamatuju si, že když Dominik Feri měl svých milion followerů, tak na to stačil sám. Všichni věděli, že mladá generace nějakým způsobem v politice zastoupena je. Nikdy by nemělo být zastoupení mladých lidí rovnoměrné s tím, kolik je mladých v populaci. To si musíme přiznat, stejně tak by to nemělo platit u lidí sedmdesát plus. Prostě vždycky by tam měli být lidé, kteří tam jsou zvoleni kvůli nějaké věci.

Myslím, že je hodně šikovných lidí a musím zmínit, že třeba z Mladého ANO udržuju kontakt s Adamem Knedlhansem nebo s Hugem Chadimou a obou si lidsky vážím. My máme také skvělé mladé kandidáty Davida Frankošviliho, Jakuba Veverku a další lidi, kteří jsou opravdu velice šikovní. Pro mě je hlavní, aby každá strana ve Sněmovně alespoň jednoho člověka pod třicet let měla. Abychom si uměli udělat opravdu nějaký kulatý stůl, když ty naše strany spolu třeba nebudou umět mluvit. A my si k tomu stolu sedneme, protože jsme vrstevníci, a budeme vždycky umět napříč celým politickým spektrem řešit témata pro naši generaci a dojít k nějakému kompromisu.

Co byste vzkázal mladým voličům před volbami?

Hlavně ať se v létě opatrují a do voleb ve zdraví a pohodě dojdou. Ať si položí otázku, jestli to, co zaznává v médiích, je to, co je zajímavé. A ať si třeba sednou ke stolu, napíší si na papír, co očekávají od politiků, které zvolí ve svém kraji, co očekávají od svých poslanců. A pak s tím, co si napíší, jdou sledovat programy. Protože programy jsou psané tak, aby strana vsugerovala lidem, že to, co si v té straně myslíme, že vás má zajímat, tak to vás zajímat musí. Ale to, co ho zajímá, si má rozhodnout sám volič. A pak má jít stranu od strany a zeptat se: Co vy na to? A ta strana, která mu dá nejlepší autentické řešení, tak tu by měl pak zvolit.

